

М. Гудима,
Я. Корольок, В. Бойчук,
Я. Сівицький, Я. Чіпал,
ович.
міст в "Р. Н." імена жер

РЕСЛАНИ ВПРОСТ НА
П. ВАРШАВСЬКОГО.

South Porcupine, Ont.

Бас, що ми зібрали
Mines" South Porcupine
ного каліки т. П. Варшав-
ро і виснажено сі гроші
ного руки до Едмонтона
роголосити імена жер-

І. Утій.

Процишин, І. Проци-

Процишин.

А. Гайн.

Г. Рубанец, Д. Пленан, П.

тій, Я. Мушинський, Я. Вла-

Кузак, І. Гринюк, А. Гол-

І. Кравчук, І. Стефанюк, О.

Мілет, Р. Стефанюк.

А. Хрибницький, Н. Сторо-

М. Церковник, Г. Галамєй, К.

Ф. Випаснік, М. Зарійні,

Н. М. Волосос, М. Боляр-

насюк, Б. Косініський, Н.

І. Баркава, І. Марке-

тєт, Ф. Гетман, Н. Ко-

авалюк, І. Томко, П. Раш-

С. Салом, Н. Стефук, Т.

Кейнан, Н. Лазар, Т. Май-

Стринатка, Ю. Герман.

І. Гемачук.

Б. Маріанчук.

Ф. Керніцький, М. Косован,

С. Стахів, Д. Дутка, М. Ар-

лпері, Р. Міланов, Ф. Па-

Тесук, І. Кузик, П. Пагар,

М. Палатюк, І. Пенчук,

М. Рузавиний, А. Петроф,

Паламарчук, Дж. Міллер,

Д. Ахі, Р. Якиваскар, І.

ом \$51.00

Іван Утій,

Григорій Процишин.

Edmonton, Alta.

редактор!

в заповомі в сумі \$54.35

иків в копальні бутлі

st Coal Co. В сій справі

старав ся помічати пт-бо

Дж. Руссель і т. т. М. Но-

та К. Плесюк. За сі жер-

во всім сердечну подяку і

м жертвовавши довгого

ривля за їх добрі і ширі

ш вірний товариш,

Варшавський з родиною.

НА ЖЕРТВОДАВЦІВ:

Дж. Руссель; по \$2.00: Дж.

\$1.35: С. Фрагет; по \$1.00:

Ф. Дж. Парк, С. Девісон,

ре, П. Кальюйс, Р. Сессіо,

та, Дж. Довсон, Вм. Шо-

вичак, Дж. Гордон, Дж.

С. Нейс, Г. Кель, С. Кован,

Е. Маланчук, С. Стурат,

І. Бямонт, Дж. Пацолія, Н.

Дивонши, Ф. Кастук, Дж.

Р. Мекрейді, В. Міс, Ф. Гар-

Кондрет, С. Міс, С. Бол-

монт, Дж. Мекрейді, В. Гу-

сон, Дж. Бо, Дж. Бінен, І.

Г. Говс, І. Давілович, Ф.

Р. Курілюк; по 50 ц.: Дж.

Р. Лямон, М. Джемс, Д.

кер, М. Іванчук, М. Роман-

іський, К. Козук, В. При-

Гітдан.

В РЕДАКЦІ

15ц

10ц

10ц

10ц

35ц

25ц

12ц

10ц

10ц

10ц

10ц

15ц

5ц

5ц

10ц

15ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

10ц

ЯК БОГ ПОКЛИКАВ "СВЯТИХ ОТЦІВ" ДО НЕБА.

(Витяг з "Історії папів римських" Ранкого і "Annales ecclesiastici" кардинала Цезара Баронія).

Не кожний папа римський умирив так довго і тяжко як Лев XIII. Многo з них покликував Пан Біг до царства небесного нагло, по недовгій панованню, після того, як то було на руку котро-го папи римських умирив, після того, як то було на руку котрому з кардиналів. Многo папів римських умирало так нагло, в короткий час потім як застали на престолі св. Петра, що се викликавало загальний перестрах. Не зашкодило тому, коли подамо до відомости наших читачів, кілька таких "последніх хвиль" "святых отців".

За пановання папи Івана VII, повстав в Римі заговор, котрий мав на цілі видати Рим Сараценам (мусульманам). Головою заговору був португальський єпископ Формозус. Сюмову однак відкрито а Формозуса позбавлено єпископства і покарано. Пізніше в р. 891 вибрано Формозуса папою римським але рівночасно також о-казано папою діакона Сергія. Коли оба рівно-часно прибули до церкви св. Івана для корона-ції, прийшло поміж прихильниками обох папів до кровавої борби. Формозус побив і по-ступав доступив до коронаційного престолу. По його смерті знов мч розсудив на користь Боніфатія VI, сей небавом умер, а его наслід-ником вибрано Стефана VI. Стефан VI. казав видобути з гробу моці Формозуса, приборати їх в ризиз понтифікальні і в усі відзнаки гідности папи римського та внести до церкви, де в при-сутности всіх кардиналів, многo єпископів, свя-щенників і вірних відбув над ним суд. "Підсу-днимого" обжаловано о ріжнородні злочини і визнає его, "щоби ся боронив". Обжалова-ний однак боронити ся "не хотів", тому узано його "за згодою цього собору" "винним", по-схвалено достойнства папи рим. і проклято. Відтак моці облетіти з шат безчещено, на при-каз папи тягнуто їх по вулицях міста а вкінці викинено до ріки Тибру. Літописець папства Бароній, називає сю подію безбожною і нечу-вальною. Вкінці звирісє поступоване папи о-стогидно римському народови, він збунтував ся, пірвав Стефана та удушив його. "Увійшов ший стадо бже як злодій і умер як заслужив, смертю "щибенника" говорить кардинал Бароній.

По Стефані був через 4 місяці папою Роман, його наслідника Теодора строїв вже по 4 тиж-нях пановання згаданий Сергій, котрого тепер вибрано папою. Однак і він мусів уступити пер-сид сильнішим Іваном IX. Сей "святый от-ців" панував дуже коротко і видно, що се па-новане набавило его нестравности. Подібно як папа, коротко справляли уряд папський і его на-слідники Бенедикт і Лев V, котрого власний Йо-со секретар Христоф втрутив до вязничі а се-го оголосив намісником Христа (папою). Та-ке поступоване розгнівало дуже Сергія, проте казав він своїм приятелям вибрати себе по раз-реші папою, а відтак арештувати і увязнити Христофа, котрого замучено в вязничі голо-дом. Кардинал Бароній признає сам, "що не бу-ло найгіршого злочину, котрим-би не був спля-чений Сергій III: се був невільник всіх при-ростий і найнебезпечніший з людей". По его смерті бувша його наліжниця Мароція розбилася враз з своєю сестрою Теодорою робили папою Анастазія II, котрий був любя-ком обох сих "чесних" жінок.

По ній вступив на престол Іван X, котрий дав в короткім часі посарив ся з Мароцією осканською і через те его арештовано на єї приказ, а відтак задушено. Его наслідника Іва X замордовано також по кількох міся-цях. Тепер зробила Мароція папою свого не-законного сина, сплдженого з Сергієм III, котрий принав імя Івана XI. Один з его ворогів казав его арештувати а відтак в вязничі строїти. В р. 966 удало ся Октавієви, внукови Мароції о-панувати папський престол мимо того, що мав оперва 19 літ і не був зовсім духовним. Він казав ся Іваном XII. Мав він правдиво кавар-ські фантазії: тримав 2000 коней, котрі кор-ми мігдалами і фігами моченими в вині. Кар-динал Бароній назвав його комедіянтном, що казав роллю папи. Єпископ кремонський опові-дав о ній: Ні одна з жєнщин не мала відваги показати ся на вулицях Риму, позаяк Іван допу-скав ся часто злочину насильства. Дальше о-держано його на соборі, що казав спалити на острі кардинала-судійконого, що підпалив кіль-ка домів, пив пиво на здоровле чорта, а при грі-ности закинав ся на Венеру та інших поган-ських римських божків — що одного єписко-па казав публічно збити, а дному кардинало-у утяти праву руку. Конєць тої "голови рим-ської церкви" був дуже романтичний. Звів він жінку одному дуже побожному Римлянино-му, а той зловивши его на "горячій вчнику", по-рав його так не по християнськи, що Іван XII. умер ізза тих ран кілька днів пізніше.

Боніфатій VI. дістав ся на папський престол в сій спосіб, що казав попередника свого Вене-діа VI. строїти, а суперника свого Івана XIV. орутити до вязничі і заморити голодом. Кар-динал Бароній називає його "ославленим убій-ником двох папів". Коли умер, противники з-мсти за його злочин, безчестили його моці ка, що бючи їх волочили аж до колонами Марка-рєлія, а тут відобрали ті моці союзники і по-вали. Івана XVI. увязнив його противник Григорій V. (996—998). Відтак казав ему утя-зник і голого обвизити на віслию по місті бити його аж до смерті. В XVI. століттю було рівночасно 6 папів рим-ських. Один з них Бенедикт IX. казав строїти вариша свого і брата по Христі Климентія II. його святість Калікст II. вибраний шістьма кардиналами, злобув Рим силою, а для про-валення свого візду до "святото міста" ка-вав противників своему Григорієви VIII. оді-сь в закрывавлену звирячу шкіру і їхати на ободі зверненому лицем до его заду та дер-жати хвіст верблюда в руках. Григорій умер

наглою смертю, після одних — строєний, а пі-сля других — голодовою смертю, замкнений в зелений клітці.

По смерти папи Паскаля, вибрано Калікста II, котрий свого противника Александра II. у-вязнив і держав аж до смерті у вязничі. Боні-фатій VII. був також гідним свого уряду. Був-шого папу Целестина V. замучив голодом у вя-зничі мимо того, що той сам добровільно зрік ся престолу. Говорив він публічно, що прости-тутія (коли жєнщина за гроші продає своє ті-ло) і чужолство не є гріхами, бо прецінь Бог сотворив на се мущину і жєнщину. Жив з за-мужною жєнщиною і її дочкою рівночасно на віру, пазів (молодих надворних хлопців) своїх надуживав до несприродних зносин тілесних, так, що між собою називали ся супругами.

Славний розбишак Вальтзар Косса, казав строїти папу Александра V. і сам засів на пап-ський престол, як Іван XXIII. Сей то раз умів бу-ти "побожним"! Константиський собор обжалував його о чужолство, о кровозмішку, о со-домські гріхи, о симонію, о рабунки, морди і розрухи — а дальше що звів 300 дівчат а о-після поробив їх за то ігуменнями найбогатших монастирів. Його секретар Нем оповідав, що він удержував собі в Болонній гарем з 200 дівчат. Лев X. (1513—1521) умер так нечаяно, що на-віть не мав часу прийняти последних тайн. По-заяк він займав ся в великій мірі симонією т. з. продавав церковні і урядні і відпущти, то го-ворили про него жартом, що "не прийняв св. Тайн, бо їх продав". В протягу вісьмох літ сво-го володіння він потрафив видати 14 мільонів дукатів; лиш сама коронація коштувала його сто тисяч дукатів. Де лиш, що було, все попродав і позаставляв.

По "веселім папі" Льві X., наступив Гадриан VI. дуже скромний і ошадний чоловік. Денно видавав він лиш 12 талерів — а се дуже мут-ло папів кардиналів. А коли на конєць признав, що жаданя Лютера о реформацию (зміну), осо-бливо того, що тичить ся несприродности цер-ковних урядів і відпущтів, почитаня святых і безбожних попів — не є цілком несудним, "по-кливав його Бог несподівано до себе". Римля-ни не тмили ся з радости і навіть до тої сте-пени забули ся що украсили двері папського лікаря вінцем, з написом: Liberatori Patriae S. R. Q. R. (Спасителєви вітчизни римський сенат і народ). Климентій XIV. се оден з найліпших па-пів, праведний, учений і скромний а до того ве-ликий добродій убогих і сиріт. Дня 21 липня 1773. зніс він чин (орден) Єзуїтів. Та як Кле-ментій підписував булло, котра зносила чин Є-зуїтів, — то знав, що се перепалити житем. Уже на Великдень 1774, папила утробу віджа-ного старця трутина, яка подала єзуїтська ру-ка. Всякі средства против отруї були безуспіш-ними. Климентій умер в страшних муках, отроєний Єзуїтами.

Трутина поділяла так сильно, що навіть бал-самоване не помогло нічого; волосє випадало, шкіра на лици і шії так злущила ся і полупала, що як хотіли тіло виставити на катафалку, — мусіли лице закрити маскою.

Дня 9. липня 1903. блискавицею облетіла ці-лу землю вістка: Новий секретар стану римської курії і наслідник Рамполі — нечаяно умер!

Кожда зміна папи потягає за собою також цілковиту зміну всіх найвищих урядників рим-ської курії; жєртвою тої зміни падує: секретарі, канцлер, майордомус папських палат, вели-кий пенітенціарій — а з зміною урядників слі-дую очевидно і переворот в цілїм способі воло-діння. Заведене "завідателя церковної держави" починає однак свою діяльність вже тоді коли папа є тяжко хорим. Лєдво Лев XIII., похилив дня 4. липня змучену голову умліваючи вдруге, а вже з'явив ся в Ватикані його необхіджений диктатор камерленго "святото римської цер-кви" Люїгі Орелія ді Санто Стефано.

Сей князь церкви відобрив сейчас ключі від ватиканських палат, записав головного про-відника гвардії князя Росполіозі і верховодя щипацької сторожі Маєра Шауєнзе, та при-казав стрелчи пильно папського богатства. А "генерала бригади" графа Камілію Печчі і ре-штуру родичів папи, котрі коло трону Льва XIII. дійшли до величезного маєтку трактував рег-поп sunt (т. з. зн. так, як би їх не було), обмежив їх свободу і не хотів допускати до слабого стрія. Але найгірше обійшов ся з гордим Си-цилійцем маркізом Маріяно Рамполія дель Тін-даро — бо на опікуну накинув ему молодень-кого дипломата. От, що то значить енергічне володінє церковю.

Дня 5. липня 1903. дістав наслідник Рампо-льного, монсньоре Вольтрі, номінацію на се-кретаря консисторії та для папських приказів і листів до волідтєлів; він мав в часі вибору папи заступати міністерство для заграничних справ в справах церкви. Рамполія мусів відла-ти йому всі папери державного секретаріяту найпізнішє в дни смерті Льва XIII. Рамполія мав 60 літ, — а Вольтрі лиш 37.

До того уходив він за ворога кліки, яка за-линяла ся до Франції і Росії та за ворога неумо-лимий (в відносинах до Італії) партії Єзуїтів. Ухвалив! Бо — дивна то "божа рука"! — Вольт-рі — сильний і здоровенний хлоп — умер не-чаяно дня 9. липня 1903 р. Шляк його трафив! Та не знати чи то не той "ватиканський шляк"... А з Риму дійшли о тій таємничій смерті досить дивні вісти. Вольтрі умер на удар серця, по сильній суперечці з кардиналом Рамполія. Телеграмми донесли, що тіло Вольтрі цілком по-чорніло, а з рота виступила піна. Поховали його тихо, без жадного торжества — щоби не перестрашити умираючого Льва XIII.

Церква є вже вичерпана, бо ще голосить лю-бов, а не сповняє її.

Церква інакше поступає, а інакше вчить. Церква свого часу молила ся за Нерона і Ді-оклєсіяна, а буде також молити ся і за держа-ву, яка буде під управою пролетаріяту.

Попи — се нероби.

Церква, яка подає державі свою помічну ру-ку проти соціалдемократії, вповні пізнає ціль свогою істнованя.

Церква не потребує боїти ся своєюю відді-лення від держави.

Священник Юрій Лібстер.

Карл Едвальд.

ДВОНОГИЙ.

(З роі пер. П.)

(Продовженє).

ПОБІЛЬШЕНЕ СІМІ.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ.

Минали дні за днями.

В лісі йшла горяча робота, так в низу на зе-млі, як і в горі у воздуху. Саміці сиділи на яй-цях або кормили діточок, а самці вибивалися із сил, щоби принести сімї корму. Кождий дбав про себе і не думав про сусіда, розумієть ся, если не мав наміру його з'їсти.

Нові зьвірята збудували собі мешканє на о-строві ріки. Они рішилися на се ось чому.

Оноді лєв стрінув ся з ними лише в лице на краю ліса. Так як і першого разу, він уступив ся з дороги, але при тім мимоходом глянув на них таким поглядом, що жєна Двоногого похо-лола від страху.

— Той лєв коли небудь з'їсть нас, — ска-зала она. — Я тепер бою ся спати на лузі.

Тоді Двоногий вибрав для мешканя малень-кий островец і збудував собі хатину з галузюк і трави. В лєнь они бродили по річці, зривали лісові плоди, а в ночи спали в хатині. Прочі зьвірята поступеном привикли до них і лише де-коли говорили про них. Тільки одна собака кождого раня прибігла на беріг ріки напроти островця і гавканєм витала їх з добрим ранком. Та й орангутан еше не забув їх: він відумував про них всякі небеліці і розпущав їх всюди, де лише міг.

— Ну, кому цікаво слухати того? — сказав йому оноді на се олень. З тебе просто гово-рити родина зависть.

Оноді ночью в нових зьвірят вродила ся ди-тина.

— У Двоногий побільшенє сімї, — сказав во-робець, котрий пхав свій ніс всюди і знав всі но-вости дня.

— Ні, я повинна подивитись на дитину, — сказала своїм музикальним голосом солові-ха. — Чейже мої яйця не остигнуть за пять мін-ут.

— Лисиця вже побігла туди. Я, прецінь, мо-жу оставити на мінутку свої гусята, — сказала гуска. — В долині коло річки вже зібрав ся ве-кий гурт.

Всі жінки зьвірят покинули своє хазяйство, щоби здолжити візиту Двоногій, уродившій ди-тину. Двоного сиділа на траві перед хатинюю і держала дитинку при груді. Двоногий сидів поруч нїєї і в помаранчу.

— Значить, і він такий самий, як всі прочі му-жі, — сказала жєна оленя.

— Є куди гірші мужі, — почала жалувати ся жєна крєта. — Тільки на хвилину не доглянеш, а мій муж так і з'їсть дитин.

— Мущини — се до нічого не спосібні без-дільники! — сказала павучиха. — Я з'їла свого мужа, як лише подихала яйця.

Спаси нас від таких страшних історій! — сказала соловіха. — Впрочім, по моему, мо-лодий батько мігби щонебудь засьпівати своїй жєні. Так, болай, мій муж робить.

Поглянь на дитинку... яка она гарна! — закричала трощівка.

От, вигадала, так як який хробачок! — ска-зала жєна оленя. — Не може навіть стояти на ногах. А воробець казав, що він родив ся ще вчєра о одинацятій годині в ночи. Коли мо-юмо оленятку було всього лише година після уродження, то оно вже весело скакало по лузі.

— І пощо то носити таку кришку на руках, — докірливо замітила кангуриха. — Если се була моя дитина, она прєспокійно сиділа собі в мене в торбині, поки не навчила ся поступа-ти так, як слід. Лише в тої бідній жєнщини, правдоподібно, нема торби.

— А дитина дивить ся очима, — сказала ли-сниця. — Мої діти сліпі через цілий девять днів.

— Ви не повинні забувати, що они—бідні лю-ди, — відізвав ся орангутан. — Такий сімї не легко приходиться ся, коли в нїєї родить ся ди-тина. По мой думці, поліція повиннаби забо-ронити їм розмножати ся!

Але жєна соловія різко виступила проти то-го.

— Ох, ні; дитинка таке милє, се скаже всяка мати. — Послухайте, пані Двоного! кормить його обовязково гусєнцями. Від них оно буде таке повнєньке.